

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: **M. V.**
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2021, č. j. JMK 32778/2021, sp. zn. S-JMK 47630/2020 OSPŽ,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Kuřim (dále jen „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 2. 12. 2020, č. j. MK/23073/20/KÚ, sp. zn. S-MK/15797/128/2019/KÚ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“), uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku

podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o některých přestupcích“), kterého se dopustil tím, že dne 3. 1. 2018 v době kolem 12:00 hod. v místě trvalého pobytu na ul. Podhoří v Kuřimi, poté co zjistil, že do domu č. p. 201/75 se snaží vstoupit spolumahitelka domu a bývalá manželka P. B. za pomoci zámečnicka a ve společnosti dalších osob, vzal v domě do ruky sekeru o délce cca 40 cm, vyšel před dům, přešel k Ing. Mgr. V. B., který stál u domu za nízkou rozvodnou elektrickou skříní, tohoto přes tuto skřín uchoopil zepředu levou rukou za bundu na hrudníku a sekerou v pravé ruce, kterou zvedl nad hlavu, nejméně 3x naznačil úder směrem na jeho hlavu a jeho levé rameno, kdy napadený se bránil pohyby zvednuté ruky, přičemž ke kontaktu sekery s rukou či tělem napadeného nedošlo, když napadený po několika vteřinách uklouzl a vysmekl se ze sevření obviněného, který upadl na zem a poté odešel zpět do domu. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

II. Žaloba

2. Žalobce v žalobě předně namítal porušení zásady *ne bis in idem*, neboť městský úřad původně vydal usnesení o zastavení řízení ze dne 29. 1. 2020, č. j. MK/1800/20/KÚ (dále jen „usnesení o zastavení řízení“), ale současně také rozhodnutí vydané téhož dne pod č. j. MK/2176/20/KÚ (dále jen „původní rozhodnutí o vině“), kterým byl žalobcem uznán vinným ze spáchání přestupku. Žalovaný se danou vadu snažil odstranit, nicméně postupoval nesprávně, když zrušil usnesení v přezkumném řízení a původní rozhodnutí o vině v rámci odvolacího řízení. Podle názoru žalobce bylo na místě přistoupit pouze ke zrušení původního rozhodnutí o vině, protože usnesení o zastavení řízení bylo vydáno dříve, tedy v souladu se zákonem, čímž vytvořilo překážku věci rozsouzené. Žalovaný žalobce navíc nesprávně poučil o možnosti uplatnění opravných prostředků.
3. Kromě toho žalobce namítal porušení zásady ústnosti a bezprostřednosti. Konkrétně argumentoval tím, že nebylo nařízeno ústní jednání za účelem výslechu jím navržených svědků, neboť správní orgány vycházely za účelem zjištění skutkového stavu věci pouze z toho, co vyšlo najevo v předcházejícím trestním řízení. Nelze vycházet z toho, že žalobce se mohl předtím hájit v jiném druhu řízení, které bylo navíc ukončeno vydáním usnesení o postoupení věci, tedy bez předestření úvah stran hodnocení provedených důkazů, včetně věrohodnosti svědeckých výpovědí, které se navzájem rozcházeły.
4. Závěrem žalobce poukázal na nedostatky při zjišťování skutkového stavu a hodnocení důkazů ze strany správních orgánů, které neprovedly důkaz svědeckou výpovědí znalce Ing. M., přestože měl být na místě spáchání přestupku, aniž by měl k žalobci či dalším přítomným osobám osobní vztah. K tomu žalobce doplnil, že to byl naopak Ing. Mgr. B., který fyzický konflikt vyvolal, což nezpochybňuje ani svědecká výpověď svědka K. Svědek K. nadto neuvedl ve své výpovědi nic o tom, že by žalobce zvedl sekeru nad hlavu a 3x naznačil úder. Správní orgány tak nesprávně učinily závěr o vině žalobce (vyhrožování újmou na zdraví) pouze na základě výpovědí manželů B., kteří k němu mají negativní vztah. Žalobce proto navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

5. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. K žalobním námitkám doplnil, že postup spočívající ve zrušení usnesení o zastavení řízení a původního rozhodnutí o vině žalobce dostatečně zdůvodnil v rozhodnutí ze dne 12. 5. 2020, č. j. JMK 57230/2020. Důvodem pro zrušení obou rozhodnutí byla potřeba upřesnění předmětu řízení. V této souvislosti žalovaný připustil pochybení při vyhotovení poučení o opravných prostředcích. Současně však doplnil, že žalobci bylo dotčené rozhodnutí řádně doručeno a mohl tak uplatnit postup podle § 83 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), což neučinil.
6. Žalobce měl možnost požádat o nařízení ústního jednání, což ovšem neučinil. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu lze v přestupkovém řízení vycházet z důkazů, které byly předtím provedeny v trestním řízení. Důvodem pro postoupení věci k projednání přestupku navíc byla pouze absence potřebné míry společenské škodlivosti, aniž by byly dány pochybnosti ohledně toho, že se skutek stal, a že ho spáchal žalobce. K hodnocení důkazů poté došlo v rámci kompetence správních orgánů.
7. V této souvislosti žalovaný doplnil, že svědek K. ve své výpovědi potvrdil, že žalobce na ně utíkal se sekerou. Pokud se pak jedná o úřední záznamy o podání vysvětlení V. Ch. a Ing. V. M., ty byly se souhlasem žalobce čteny během hlavního líčení, z čehož vyplývá, že se s nimi seznámil a výsledk daných osob nepovažoval za nezbytný. Ing. M. navíc na místo dorazil až po spáchání přestupku, tedy nemohl sdělit nic o tom, jak incident svými smysly vnímal. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
8. Na vyjádření žalovaného podal žalobce stručnou repliku, ve které de facto zopakoval argumentaci obsaženou v žalobě. Zejména opětovně poukázal na řadu procesních pochybení správních orgánů, včetně okolnosti, že trestním soudem nebyla jeho vina vyslovena. Současně žalobce zdůraznil, že nebyly provedeny jím navrhované důkazy svědeckými výpověďmi, které vykazují navzájem rozpory a neodpovídají tomu, jak se celá událost odehrála. Podle názoru žalobce mu tak nebylo spáchání přestupku spolehlivě prokázáno.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
10. Žaloba **není důvodná**.
11. Žalobce v žalobě namítal porušení zásady *ne bis in idem*, a to ve vazbě na předcházející vydání usnesení o zastavení řízení a původního rozhodnutí o vině. Podle jeho názoru žalovaný nesprávně přistoupil ke zrušení obou těchto rozhodnutí, protože usnesení o zastavení řízení bylo vydáno v souladu se zákonem a vytvořilo tak překážku věci pravomocně rozhoduté.
12. Krajský soud se s argumentací žalobce neztotožňuje, a to z následujících důvodů. Předně je nutné připomenout, že městský úřad souběžně vydal usnesení o zastavení řízení a původní rozhodnutí o vině proto, že jednání žalobce posuzoval jako dva skutky s odlišnou právní kvalifikací [§ 7 odst. 1 písm. b) a § 7 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o některých

přestupcích]. Z hlediska záměru tedy příslušný správní orgán nechtěl rozhodnout dvakrát o téže skutku opačným způsobem, byť výsledek jeho postupu byl přesně takový.

13. Žalovaný poté vydal již uvedené rozhodnutí pod č. j. JMK 57230/2020, kterým na podkladě podaného odvolání zrušil původní rozhodnutí o vině a současně rozhodl o zrušení usnesení o zastavení řízení v rámci přezkumného řízení. Správně totiž vycházel z toho, že je pojmy skutek a popis skutku nelze navzájem zaměňovat. Zatímco skutek lze vymezit jako objektivně vnímatelnou událost ve vnějším světě, popis skutku je toliko jeho slovním vyjádřením, které má z povahy věci subjektivní charakter. Ačkoliv není vyloučeno, že jedním skutkem lze naplnit několik skutkových podstat přestupků, nelze z toho dovozovat možnost správního orgánu využívat popisu skutkového děje k tomu, aby jednotu skutku narušoval, resp. počet skutků uměle navyšoval.
14. Pokud tedy žalovaný přistoupil ke zrušení obou rozhodnutí městského úřadu, která byla z hlediska skutku vzájemně provázána a nemohla tak vedle sebe obstát, správně reflektoval skutečnost, že je třeba předmět řízení dodatečně vyjasnit, tedy dát správnímu orgánu I. stupně prostor k tomu, aby podezření na spáchání přestupku žalobcem řádně posoudil a projednal. V tomto ohledu proto není podstatné, zda bylo dříve vydáno usnesení o zastavení řízení nebo původní rozhodnutí o přestupku, protože byla zatížena společnou vadou nezákonnosti. Z hlediska procesního postupu pak žalovaný postupoval korektně, když z výše uvedených důvodů zrušil původní rozhodnutí o vině na podkladě odvolání, kterým bylo napadeno. Ke zrušení usnesení o zastavení řízení, které již bylo v právní moci, naopak mohlo dojít pouze v přezkumném řízení, které bylo za tímto účelem ve zkrácené podobě a v zákonných lhůtách zahájeno.
15. Co se pak týče nesprávného poučení o (ne)přípustnosti opravných prostředků proti jednotlivým výrokům rozhodnutí pod č. j. JMK 57230/2020, žalovaný své pochybení připustil. Krajský soud mu však dává za pravdu v tom, že v případě chybějícího, neúplného nebo nesprávného poučení ust. § 83 odst. 2 správního řádu stanoví mimo jiné speciální (objektivní) lhůtu 90 dnů od oznámení rozhodnutí, ve které může být odvolání podáno, což se týká také rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení, neboť má charakter rozhodnutí prvoinstančního (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 21/2010 – 232). Žalobce uvedené možnosti ke své tíži nevyužil.
16. Krajský soud se dále neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že městský úřad porušil jeho právo na řádné projednání věci, když k jeho žádosti nenařídil ústní jednání za účelem provedení důkazů svědeckými výpověďmi. Podle nové právní úpravy již nemusí být ústní jednání ve věci přestupku obligatorně nařizováno, a to s výjimkou zákonem stanovených případů.
17. V této souvislosti je relevantní zejména § 80 odst. 2 věty první zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, podle něhož platí, že: „*Správní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv; jinak návrh zamítne usnesením, které se oznamuje pouze obviněnému. O právu žádat nařízení ústního jednání musí být obviněný poučen. Správní orgán nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci. Správní orgán prvního stupně nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li obviněným mladistvý.*“
18. V nyní projednávané věci žalobce požádal o nařízení ústního jednání přípisem ze dne 31. 7. 2020, tedy až poté, co byl v důsledku předcházejícího zrušení usnesení o zastavení řízení a původního rozhodnutí o vině vyrozuměn o změně právní kvalifikace. Jeho žádost byla

zamítnuta usnesením městského úřadu ze dne 4. 8. 2020, č. j. MK/15450/20/KÚ. V rámci jeho odůvodnění příslušný správní orgán poukázal nejen na pasivitu žalobce, ale zejména na skutečnost, že daný skutek byl před zahájením přestupkového řízení posuzován orgány činnými v trestním řízení. Za účelem spolehlivého zjištění skutkového stavu lze proto podle názoru městského úřadu vycházet z trestního spisu, resp. z důkazů, které byly při hlavním líčení provedeny.

19. V tomto ohledu se krajský soud ztotožňuje se správními orgány v tom, že využití důkazů získaných a řádně provedených v trestním řízení v rámci navazujícího přestupkového řízení nelze považovat za vadu mající za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci. Ke zjištění skutkového stavu věci mohou totiž být v souladu s ust. § 50 odst. 1 správního řádu použity jakékoliv důkazní prostředky, pakliže byly získány v souladu se zákonem, včetně podkladů získaných od jiných orgánů veřejné moci. Uvedené se pochopitelně vztahuje také na policejní orgány či trestní soudy, pročť tak mohou být před nimi provedené důkazy podkladem pro následně vydané rozhodnutí o přestupku, aniž by musely být při zohlednění zásady procesní ekonomie správním orgánem opětovně a z čistě formalistických důvodů provedeny (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 27. 8. 2014, č. j. 1 As 97/2014 – 39, a ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 As 168/2014 – 27).
20. Nelze samozřejmě vyloučit situace, kdy bude zapotřebí skutková zjištění orgánů činných v trestním řízení doplnit na základě dalšího dokazování, což je nicméně nutné posuzovat případ od případu. V nyní projednávané věci tak městský úřad neučinil, protože podle něj lze vinu žalobce bez důvodných pochybností dovozovat zejména na základě svědeckých výpovědí osob, které byly v řízení před trestním soudem přímo vyslechnuty, popř. na základě úředních záznamů o podání vysvětlení dalších osob, které byly během hlavního líčení v souladu s procesními předpisy (se souhlasem žalobce) přečteny. Žalobce se pak měl v rámci správního řízení možnost s obsahem trestního spisu opětovně seznámit a vyjádřit se k jeho obsahu, pročť tak nebyla jeho procesní práva nijak porušena.
21. Jinou otázkou je samotné hodnocení provedených důkazů, což správní orgány provedly autonomně v rámci odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí. Konkrétně poukázaly nejen na výpověď žalobce, který držení sekery v době incidentu potvrdil, ale zejména na obsah svědeckých výpovědí či podání vysvětlení V. B., P. B., M. K. a V. Ch. Všichni totiž potvrdili, že žalobce se k nim v danou chvíli blížil se sekýrou v ruce, přestože svědek K. na rozdíl od manželů B. a V. Ch. výslovně neuvedl, zda s ní následně přímo ohrožoval konkrétní osobu (pana B.), se kterou se dostal do fyzického konfliktu.
22. Z hlediska hodnocení daných důkazů lze souhlasit s městským úřadem v tom, že příbuzenskou vazbu manželů B. a V. Ch. nelze automaticky považovat za důvod jejich nevěrohodnosti, pakliže se jejich výpovědi v podstatných rysech nerozcházejí. Jejich popis skutkového děje před fyzickým napadením navíc koresponduje se svědeckou výpovědí M. K., které byl na místě přítomen v roli zámečníka, aniž by tak měl jakýkoliv vztah k obviněnému či ostatním svědkům. Co se pak týče návrhu důkazu svědeckou výpovědí Ing. V. M., jehož popis skutkového děje byl zachycen v úředním záznamu o podání vysvětlení, dává krajský soud správním orgánům za pravdu, že by jeho provedení ve správním řízení bylo nadbytečné. Daná osoba totiž konflikt žalobce a V. B. přímo neviděla, neboť se o něm až *ex post* dozvěděla od dalších osob, které byly na místě přítomny.

23. S ohledem na výše uvedené je krajský soud toho názoru, že vina žalobce byla na podkladě důkazů původně provedených v trestním řízení spolehlivě prokázána, o čemž podpůrně svědčí rovněž důvod vydání usnesení trestního soudu o postoupení věci, které nespočívalo v pochybnostech o existenci skutku či okolnostech jeho spáchání, ale pouze v absenci potřebné míry společenské škodlivosti, a to při zohlednění zásady subsidiarity trestněprávní represe.

V. Závěr a náklady řízení

24. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 s. ř. s. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. června 2022

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce